

Патријарх Порфирије: Слобода је у љубави према Богу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 8. маја 2022. године, у Недељу мироносица, на празник Светог апостола и јеванђелисте Марка, светом архијерејском Литургијом у београдском храму посвећеном том Божјем угоднику.

Његовој Светости Патријару су саслуживали Његово Преосвештенство Епископ марчански и викар Патријарха српског г. Сава, главни секретар Светог Архијерејског Синода архимандрит Нектарије, архимандрит Данило из Митрополије загребачко-љубљанске, старешина Подворја Руске Православне Цркве протојереј Виталиј Тарасјев, протојереји-ставрофори Радивој Панић, Сретен Младеновић, Милош Миловановић, Јован Благојевић, Тоде Јефтинић и Михајло Арнаут, јереји Александар Лучић и Марко Којић, протођакони Драган и Радомир Врућинић, ђакони Драган Ашковић, Никола Костић, Славко Аничич и Владимир Руменић.

Након свете Литургије патријарх Порфирије је предводио литију око храма, а затим је освештао славске дарове које су принели кум славе амбасадор Републике Србије у Црној Гори др Владимир Божовић, домаћи славе председник ГО Палилула г. Мирослав Ивановић са сарадницима и члановима Већа Општине.

У наставку преносимо беседу Патријарха српског г. Порфирија:

Христос воскрес! Ваистину воскрес! Браћо и сестре, ево нас у другој

недељи по Васкрсењу, у недељи коју у Цркви називамо Недељом мироносица. Видели смо прошле недеље кад се Господ јавио дванаесторици апостола, тј. Цркви, и када је Тома изразио сумњу у искуство Цркве, тј. у искуство једанаесторице апостола, изразио сумњу да је Господ вакрсао, а онда се сам уверио у Васкрсење Господње, опипљиво, видљиво, својим очима и својим рукама. Та сумња Томина назива се благословеном сумњом не зато што је исправно и добро сумњати, него због тога што је он пројавио суштинску, личну потребу, потребу личног сусрета са васкрслим Господом. Господ је у његовом случају указао само и искључиво на погрешан начин потребе и искуства, а то је начин који се тиче спољашњег искуства, искуства чулима. Господ позива сваког од нас – и кроз Тому то показује – на лично искуство, а то искуство подразумева унутарњи подвиг, унутарњи преображај. Мироносице јесу зато пример за углед, њихов став је онај на који нас позива Господ.

Наиме, у данашњој причи из Јеванђеља имамо две слике: са једне стране имамо слику Јосифа из Ариматеје који узима дозволу од Пилата да сахрани Господа – Јосиф из Ариматеје је припадник виших слојева јеврејског друштва – а са друге стране имамо слику мироносица, жена које непрестано прате Христа и онда када су се сви разбежали испод Његовог крста и сада када иду да по обичају јеврејског народа помажу мирисним уљима Његово тело. У првој слици нам се јасно показује да Јосиф, који је припадао јеврејској скупштини Синедриону, није обичан човек, а ипак и он је поштао за Христом. Наиме, његовим примером нам се показује да реч Христову нису прихватили само обични људи, него и многи који су припадали вишим структурама изабраног народа Божјег. У слици мироносица, у њиховом примеру, имамо пројаву истинске љубави, вере и наде у Господа јединог.

Ученици који су непрестано били уз Господа, слушали Његову реч, гледали својим очима шта Он твори и каква све чуда чини, онда када је било питање живота и смрти, онда кад је Господ прикован на крст и када је убијан, они су због страха којим су били обузети побегли, уплашили су се да ће бити откривени као ученици Исусови и да ће онда и они бити ухапшени и да ће на њима бити извршена смртна казна. Дакле, страх који је био у њима надјачао је њихово искуство, њихову веру и у том тренутку и њихова љубав није била довољно велика да их покрене да не одустану од Христа, да се не уплаше. Страх је стање којим смо често сви ми испуњени. Боље рећи, не постоји тренутак и не постоји дан у којем ми нисмо обузети неком врстом страха, а питање је само да ли смо тога свесни или смо страх неким својим психолошким механизмима потиснули и покушали да га заборавимо. Онда

када дође ситуација у којој је потребно иступити из себе, показати храброст истинску, у Христу јунаштво, често се пројави страх, пројаве се ланци и узе страха које нас спутавају да идемо до краја у љубави за Христом. А ево, жене мироносице и онда када је Господ страдао, кад је распињан, онда када је сахрањен и када је постављена стража испред Његовог гроба да му нико не може приступити, жене мироносице су имале толику љубав огромну и велику да је сваки страх та њихова љубав, из сваког дела њиховог бића, био изагнан. Љубав страх изгони! Најбољи могући пример јесу жене мироносице, а толики примери кроз историју Цркве јесу и мученици свети и мученици из наше Цркве, из нашег рода, који су имали љубав већу од сваке друге љубави, љубав према Христу.

Онда када је већа љубав према Богу од љубави према себи, када је веће христољубље од самољубља, тада нестаје, браћо и сестре, сваки страх баш као у случају и у примеру мироносица жена. Будући да су имале огромну љубав према Христу не само да је страх отишао, већ су биле у правом смислу те речи слободне, јер то је слобода: када немамо страха, када немамо страха од зла, од нечастивог, када имамо истинску и праву љубав у односу на Бога. Када таква љубав надјачава све, у тој љубави се налази истинска и права слобода. Љубав тада усмерава нашу слободу ка циљу нашег постојања. Тада наша слобода није да чинимо шта хоћемо, јер често када чинимо шта хоћемо изабрали смо нешто што нас деградира, што укида наше аутентично постојање, што нас води у непостојање. То није истинска и права слобода. Слобода је у љубави према Богу, да чинимо оно што је Богу мило. Воли Бога и чини шта хоћеш. Ту те љубав ограничава до у бескрај твог узрастања и напредовања у врлини, у добру, у спасењу, у узрастању иконе Божје у нама. Отуда, браћо и сестре, Господ јасно не гледа на то ко какву функцију има, не гледа на то ко и какво место и позицију у Цркви има, него гледа на чисту љубав и на веру попут мироносица. Њима се најпре јавља као васкрсли и њих одређује да буду апостоли апостолима, да објаве радосну вест, да буду усмени јеванђелисти, да пренесу истину о томе да је Христос васкрсао и да смрт више не влада светом. Зато је рекао мироносицама: Не бојте се и радујте се. То је ултимативна радост, радост која нема свој почетак у времену и простору, али ни свој крај, радост који долази из вечности и пружа се у сву вечност.

Нека би Господ дао да имамо веру, наду и љубав мироносица и Јосифа из Ариматеје, да се не плашимо ничега, да нас љубав према Христу носи, јер онда ће наша радост бити потпуна и истинска, бићемо истински слободни, живећемо у слободи Христовој овде и сада, али то ће бити залог радости и

слободе и у Царству небеском, где се слави Отац и Син и Свети Дух, Један у Тројици Бог. Христос васкрсе!

Браћо и сестре, нека је срећна слава парохијанима овог светог храма и Општини Палилула. Данас је Свети апостол и јеванђелист Марко који је написао једно од четири Јеванђеља, које почиње веома значајном епизодом везаном за Светог Јована Крститеља, који крштавао водом и позивао на покајање речима: Покајте се, јер се приближи Царство небеско. Дакле, Свети Јован је повезао директно Царство небеско тј. пуноћу живота, смисао живота, лепоту живота, све оно за шта је створена људска природа и за чим она чезне, повезао је директно са покајањем, али покајањем онако како га разуме живи и пропева Православна Црква. Покајање није напросто једно психолошко стање у којем човек препознаје своје промашаје, али је немоћан да било шта измени, него само кињи себе, критикује себе, оплакује себе, другим речима није покајање које је имао Јуда, тј. раскајање које је заправо стање без излаза. Покајање у које позива Свети Јован, које записује Свети јеванђелист Марко, јесте преображај, јесте преумљење, јесте раст духовни. Отуда је покајање увек истински излаз из сваког безизлаза. Отуда је покајање пуноћа живота, лепота и радост могућности да кад год смо пали можемо се дићи благодаћу и љубављу Духа Светог, благодаћу и љубављу Божјом.

Нека је срећна и благословена слава, нека речи које је записао Свети јеванђелист Марко буду путокази у нашем животу и нека мирносице које такође данас славимо буду подстрек и пример за углед свима нама. То су жене које су имале бескрајну љубав према Богу, а то значи и према људима, према свом спасењу и спасењу свих људи. Тамо где има љубави – ма колико ми слаби и немоћни били – ту је увек присутан Бог. Срећни и благословени били и живели нам на много година!

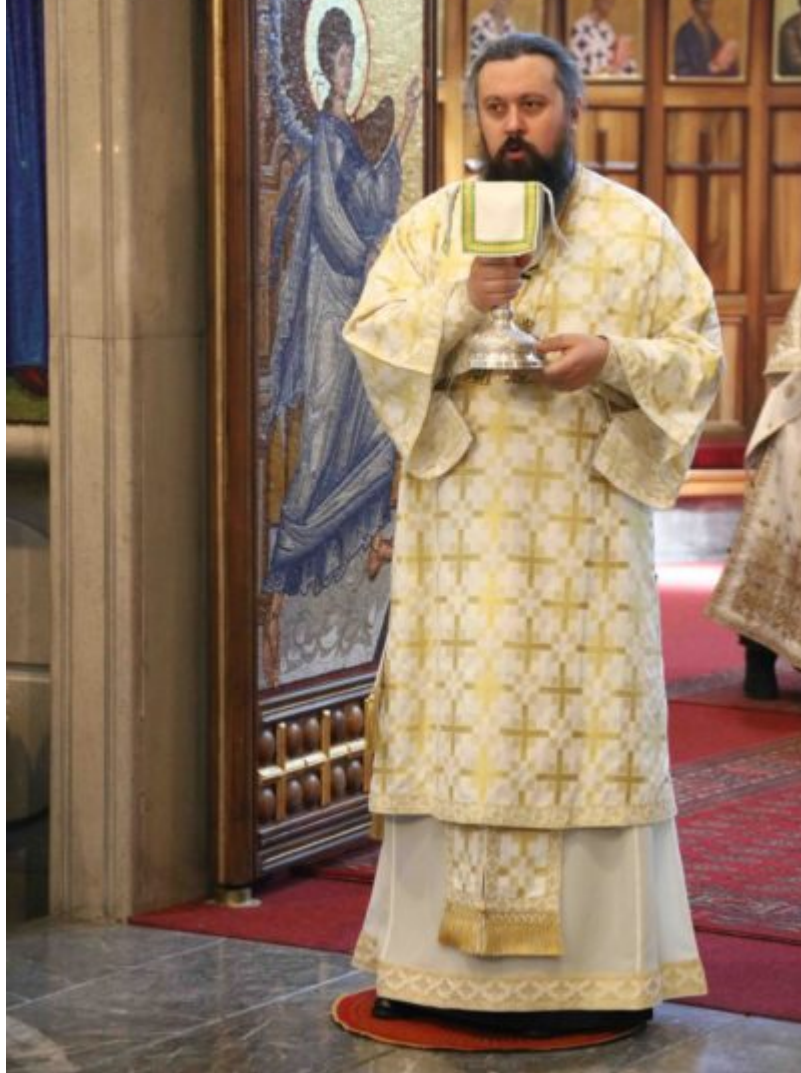

spc.rs